

РЕШЕНИЕ

№ 902

гр. София, 15.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Л. Н. Георгиева
Атанас Н. Атанасов

при участието на секретаря Анна Щ. Тодорова
в присъствието на прокурора Л. Вл. Д.
като разгледа докладваното от Атанас Н. Атанасов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100606248 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 27.09.2022 година, постановена по НОХД № 2623/2020 година на СРС, НО, 98 състав, подсъдимата В. И. Х. е била призната за ВИНОВНА, поради което и на основание чл.206 ал.3 вр. ал.1 вр. чл.26 ал.1 НК е осъдена, като ѝ е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА в размер на ШЕСТ МЕСЕЦА, отложено на основание чл.66 ал.1 НК за срок от ТРИ ГОДИНИ.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба от защитника на подсъдимата, адв.Р. М., с която се иска намаляване на наказанието на подсъдимата, тъй като същото не е справедливо.

В открито съдебно заседание по делото пред въззивния съд защитникът моли за отмяна на първоинстанционната присъда като неправилна и незаконосъобразна. Счита, че обвинението не е доказано по несъмнен и категоричен начин. Алтернативно моли и за намаляване на наказанието.

Подсъдимата не се явява и не изразява становище. Производството спрямо нея е разгледано задочно, по реда на чл.269 ал.3 т.2 НПК.

Представителят на прокуратурата счита, че първоинстанционната присъда е правилна и законосъобразна, поради и което следва да бъде потвърдена.

Софийски градски съд, като се съобрази с доводите на страните,

служебно и изцяло провери присъдата и прецени доказателствата по делото, прие следното:

При извършената цялостна служебна проверка на първоинстанционната присъда, настоящата инстанция констатира допуснато съществено процесуално нарушение при изготвяне на мотивите към постановения съдебен акт, тъй като първоинстанционният съд не е изпълнил стриктно вменените му с разпоредбата на чл.305 ал.3 от НПК задължения да извърши прецизен и внимателен анализ на всички събрани доказателства, посочвайки аргументирано кои обстоятелства приема за установени и въз основа на кои доказателства, както и какви са правните съображения за взетото решение. Не е било изпълнено и императивното задължение, при наличието на противоречиви доказателства, да се изложат съображения защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят.

По делото липсва извършен какъвто и да е било анализ на доказателствата. Първоинстанционният съд се е задоволил с общата формулировка за липса на противоречиви доказателства, които да налагат самостоятелен анализ, в грубо нарушение както на процесуалния закон, така също и на реално събраните доказателствени материали. Поддържаното становище, че доказателствата по делото са единни и непротиворечиви в своята съвкупност е неверен и превратен. Налице са множество противоречия, които обаче не са били подложени на анализ и преценка.

По делото са събрани и приобщени, чрез тяхното прочитане, множество показания на свидетели, неподкрепящи обвинителната теза за извършено престъпление по чл.206 НК – В.Н., И.А., Б.П., които обаче не са били обсъдени и анализирани поотделно и в тяхната съвкупност.

От показанията на посочените по-горе свидетели става ясно, че за инкриминирания период от време /08-09.03.2011 година/ подсъдимата Х. съвсем не е присвоила парични средства, които е владеела, а е генерирала и внесла неверни компютърни данни в компютърната система, с която е работила и в частност с компютърната система на „Изипей“, като по този начин е причинила вреда за „Тип Топ Куриер“ АД в размер на 20 766.28 лева. Тези действия освен всичко друго са били извършени и с цел да се набави имотна облага за подсъдимата и съпруга ѝ – Б.В.Х..

Подробният анализ на посочените по-горе гласни доказателства, подкрепени и от събраните по делото множество писмени доказателства, води до съвсем различни факти от тези, които са били установени от първоинстанционния съд и са послужили за постановяване на осъдителната присъда.

В противоречие с изводите на районния съд се установява, че данните, касаещи генерираните преводи в системата „Изипей“, са били манипулирани, а самите преводи фиктивни, което означава, че физически, на каса, такива суми не са постъпвали, поради и което е нямало как да бъдат присвоени.

Всичко това идва да покаже, че инкриминираните парични средства няма как да бъдат предмет на престъпление по чл.206 НК, тъй като същите нито са били във фактическата власт на подсъдимата, нито пък физически са

постъпвали в офиса на дружеството. В тази насока са както показанията на посочените по-горе свидетели, така и приложените и приети множество писмени доказателства, в частност протокол за извършена финансова ревизия, справка за парични преводи на „Изипей“, разписки за получени пари в брой от Б.В.Х. и В. И. Х., които също така са не са били обсъдени и анализирани.

Изцяло игнорирани и необсъдени са останали и редица други гласни и писмени доказателства – показанията на св.Ж., св.Д., св.С., св.Ч., договор за заем от 09.03.2011 година между „Тип Топ Куриер“ АД и подсъдимата В. Х. за предоставена в заем сума в размер на 20 766 лева, равняваща се на тази, която се претендира да е била неправомерно присвоена, разходен касов ордер от същата дата за реално получена сума по договора за заем, както и запис на заповед от същата дата и за същата сума – 20 766.28 лева, издаден от подсъдимата в полза на „Тип Топ Куриер“ АД.

Противоречия и несъответствия между доказателствения материал и присъдата на съда има и по отношение на редица други съществени факти и обстоятелства, които рефлектират на наказателната отговорност на дееца. Разминаване на първо място има в размера на присвоената сума. Показанията на свидетелите В.Н., И.А., Б.П., а така също и заключението на приетата по делото ССЧЕ сочат на причинена вреда на дружеството „Тип Топ Куриер“ АД в размер на 20 766.28 лева. В противоречие с тези доказателства и неясно защо съдът е приел, че присвоената сума не е в размер на посочената от вещото лице сума, а в значително по-голям размер – 26 750 лева.

Тотално игнориран е и доказателствения материал за това, че една голяма част от сумите са били теглени от офиси на различни банки, но не от подсъдимата, а от нейния съпруг – Б.Х.. Това обстоятелство изобщо не е било отчетено и анализирано от съда, въпреки обилните писмени доказателства в тази насока и приета графологическа експертиза. Самото теглене на паричните суми от подсъдимата Х. също така е ставало в различни клонове на банки и въз основа на предварително въведените от нея неверни сведения в електронната система на „Изипей“, което потвърждава тезата за това, че инкриминираните парични средства не са били в нейната фактическа власт.

В противоречие със събраните материали и при липса на какъвто и да е било анализ на доказателствата, е изведен и правния извод за реализиран състав на престъпление по чл.206 ал.3 вр. ал.1 вр. чл.26 ал.1 НК. По делото не е установено подсъдимата да е имала фактическа власт върху инкриминираните суми, не е установено изобщо подобни суми да са постъпвали от клиенти, самите преводи са били фиктивни. На следващо място средствата са били теглени от офиси на различни банки и то не еднолично от подсъдимата, а в по-голямата им част от нейния съпруг – Б.Х.. Тоест, касае се до съвсем различен механизъм от този описан в обвинителния акт и мотивите към присъдата - чрез въведени в електронната система на „Изипей“ неверни данни, е била предоставена възможност на подсъдимата и съпруга ѝ да изтеглят неправомерно определени суми, с които същевременно нанасят вреда на ощетеното дружество.

Без да навлиза в излишен анализ на доказателствата, съдът държи да отбележи, че при така установената фактология става дума за извършено по-скоро престъпление по чл.212а НК, отколкото за такова по чл.206 НК, тъй като последното е невъзможно за реализация при установените по-горе предпоставки.

Допуснатото "абсолютно" процесуално нарушение, следва да се изведе по смисъла на чл.334 т.1 вр. чл.335 ал.2 вр. чл.348 ал.3 т. 2 НПК, а именно като липса на мотиви към така постановената първоинстанционна присъда. Макар и формално към присъдата да са изложени мотиви, по същество същите са непълни до степен приравняваща ги на липса на такива.

Проверката на атакувания съдебен акт показва, че при изготвяне на мотивите са нарушени изискванията на чл.107 ал.5 и чл.305 ал.3 НПК досежно обсъждането и оценката на доказателствените материали. Правото на съда да взема решението си по вътрешно убеждение е суверенно, но подлежи на контрол, като вид логическа дейност, която следва да се основава на обективно, пълно и всестранно изследване на всички обстоятелства по делото. Необходимостта от аналитична оценка на доказателствения материал и от излагане на изрични съображения по въпросите, посочени в чл. 301 от НПК, е свързана с възможността да бъде извършена проверка за наличието или липсата на логически грешки при осъществяването на дейността по решаване на делото.

Независимо от изтъкнатите или неизтъкнати доводи от страните обаче, съдът е длъжен служебно да съблюдава спазването на процесуалните гаранции за правата им /чл. 314, ал. 1 НПК/. В тази връзка, безусловното право на държавното обвинение, а и на подсъдимия, като страни в процеса, да бъдат наясно със съдебната воля и начина на нейното формиране, в конкретния случай е нарушено, поради посочените пороци на мотивите. Последното е грубо нарушение на закона и съставлява "абсолютно" съществено, отстранимо процесуално нарушение по смисъла на чл. 335, ал. 2, вр. чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 НПК /решение № 279/2014 г. на II-ро н. о. на ВКС/, което обаче е неотстранимо от въззивния съд, а следва да се отстрани при повторно разглеждане на делото от друг състав на първата инстанция. Липсата на мотиви или приравнената към такава тяхна противоречивост и неяснота, се явяват самостоятелно процесуално основание за отмяна на присъдата и връщане на делото за разглеждането от друг състав на първоинстанционния съд, от стадия на разпоредителното заседание.

Констатираните недостатъци в мотивите на атакувания съдебен акт, довели до ограничаване на процесуалните права на страните, а също и до нарушаване на основните правила на правораздаването, обуславят становището на въззивния съд, че постановената присъда следва да бъде отменена изцяло, без да се обсъждат въпросите досежно правилността. Допуснатите нарушения не могат да бъдат санирани от въззивната инстанция, което предполага повторното разглеждане на делото от друг съдебен състав на СРС.

Водим от горното и на основание чл.335 ал.2 вр. чл.348 ал.3 т.2 вр.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло присъда от 27.09.2022 година, постановена по НОХД № 2623/2020 година на СРС, НО, 98 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от стадия на разпоредителното заседание от друг състав на СРС.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО И НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ И ПРОТЕСТ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____